

מישיבת תבש

מעייני חיזוק וגאמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לשון קול
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 1-605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

פנימיות הפרשה | קרבה
במשנת מו"ר שליט"א | אל נפשי

שאלות המוגשות | נפשי
לפני מו"ר שליט"א | בשאלתי

ויגש אֵלֶיךָ הַיּוֹדֵה וְיֹאמֵר בִּי אֲדֹנָי

מה בין קליפה לקליפה

יצא דוד המלך, ובשמו נמצאות כל אותיות שם "הוי-ה", כל זה מתבאר ע"פ דברי רביה"ק כאן, שצריך לקשר תמיד במחשבתו אלקותו יתברך, היינו לדעת שכל הדברים נעשים מהשי"ת, והמלכות שנתן לו השי"ת לשלוט בכל אשר תחתיו ולפעול מה שברצונו, הכל הוא מהשי"ת... ועל ידי אמונה בבהירות בענין זה, השי"ת ממשיך אורו ושפעו במלכותו כיאות. כי אם פוגמים במלכותו ית' ואין מגלים שם אמונת אלקותו, גורמים חסרון בשפע, והאדם נמצא בהסתרה. ולכן אמר לו 'בי אדוני - שתדע שאני ממשיך את השי"ת בתוך המלכות...' (שם).

כשאדם שרוי במצוקה הרי שאין גבול לרעיונות המסוגלים לעלות במוחו, וגם במקרה דנן היה זה גרוגסל היתום המתבגר אשר מעודו היה נתון לחסדי הבריות, עד שיום אחד בעוברו בשוק נצנץ רעיון במוחו אשר לפי דעתו היה בו כדי לחלצו ממצוקתו.

היה זה בהתבוננו על דוכני הפירות עליהם מסודרים היו למופת קליפות שונות. קליפות תפוחים ואגסים, קליפות הדרים למיניהם, ועוד קליפות מקליפות שונות.

כבר לאחר שבוע גילו מבקרי השוק את גרוגסל עומד אף הוא מאחורי מרכולתו, דא עקא שמהר מאוד חזרו על עקבותיהם בעקומת שפתיים וחתיתמת האף, בהותרים אותו שבור ורצוף...

רק לאחר שמאן דהו ריחם עליו והביא לו - לראשונה בחייו - כמה קליפות משכניו לשוק, אותם פתח וגילה שבתוכם מסתתרים להם פירות משובחים, בעוד שעל דוכנו הצטברו אך ורק 'קליפות' אותם ליקט לאחר שהתרוקנו מפנימיותם - כי אוי אז הבין את ההבדל בין קליפה לקליפה.

דא עקא שמהר
מאוד חזרו על
עקבותיהם
בעקומת
שפתיים
וחתיתמת האף,
בהותירם אותו
שבור ורצוף...

כי אכן כשהקליפה מחוברת לפרי הרי ששם הפרי עליה לא כן כשהיא עומדת בפני עצמה שאז אינה אלא קליפה המיועדת לאשפה, כן האדם כל זמן שמחובר הינו לבוראו הרי ששמו ית' נקרא עליו; איש אלקים וכמ"ש בויקרא רבה (ד א) עה"פ 'אני אמרתי אלקים אתם' (יעריש), לא כן להיפך ח"ו.

יוה גם מתיישב היטב עם דברי רביה"ק בס"י הגי'ל, שהאות "י" הוא בחינת המחשבה (ראה רש"י שמות טז א) והאות "ו" שבאות יו"ד היא המשכת השפע, והאות "יד" מרמזת על מלכות כנודע, שזהו הצירוף של י-ו-ד. ואם להיפך, חלילה, אוי הצירוף נעשה "דו"י היפך יו"ד", כמ"ש (ישעיה ה-ה) "כל ראש לחלי וכל לבב דו"י". ולכן צריכים להשתדל שיהיה כסדר, י, ו, ד, היינו להמשיך אלקותו ית' היינו בחינת יו"י בתוך המלכות, היינו בתוך אות ד' המרמזת על מלכות. וכל אדם יש לו בחי' מלכות לפי בחינתו (כמ"ש בלקי"מ סי' נו), שעיי"ז יש ביכולתו לפעול לעשות תמיד. והאדם צריך שלא יהיה נפרד מהשי"ת, אלא להמשיך לתוך מלכותו את השי"ת, לדעת שהכל הוא מהשי"ת ולהתנהג כרצון ה' בכל דרכי - בכל דרכיך דעהו" (שם).

וזה סוד ימי החנוכה שזכינו בהם להמשכת אורו ית"ש למטה מי שהוא המקום בו נדמה שהקליפות שולטות בפני עצמם, וכאשר נמשך בו האור, מתגלה שימלא כל הארץ כבודו גם במקומות של אופל וחסך, שמתגלית מלכותו שם בכח התחברותו עמו יתברך ממעמקים, כן יהי רצון.

"מובא בספרים על זה שבעת שיהודה דיבר עם יוסף השתמש בלשון "בי אדוני", רמז בזה שהקב"ה נמצא "בי"..." (ונכת"ב ח"ב מאמר ו)

האדם הינו בבחינת 'לבוש' לאור ה' השוכן בקרב, וכדוגמת הלבוש הסובב את הפרי, כל זמן שהוא 'מחובר' לפרי הרי הוא ממלא בזה תפקיד של 'גילוי' מהות וערך הפרי, אך ברגע שהוא 'נפרד' מפנימיותו ועומד בפני עצמו כי אז אינו אלא 'פסולת' ותו לא...

כך "על האדם להשתמש עם כשרונותיו המיוחדים שנתברך בהם, לפעול בהם אך ורק למען כבוד שמו יתברך, בתורה, בתפילה, בהשגות אלקות ובעובדין טבין, כי זה תיקונו המיוחד השייך רק לו לנצח... מובא בספרים על זה שבעת שיהודה דיבר עם יוסף השתמש בלשון "בי אדוני", רמז בזה שהקב"ה נמצא "בי", כי הרי יהודה הוא בחי' מלכות, כי אחיו הכתירו אותו למלך עליהם, כדאי' בב"ר וממנו

• שאלה • מה עלי לעשות כדי לזכות להחזיר בתוך לבבי אהבת תורה אמיתית?

תשובה: כשלומדים גמרא או תוספות וכדומה, ירגיל עצמו לומר בפה מלא: **אה! ווי גישמאק איז די ווערטער פון די גמרא! ווי גישמאק איז די ווערטער פון רש"י!** [אה! כמה ערבים ומתוקים הם דברי הגמרא, כמה ערבים הם דברי רש"י] וכן תוספות, וכן בכל לימוד דברי הראשונים ואחרונים, כי האמת כן הוא, אלא יש לו מסך המבדיל שמפריע לו להרגיש זאת, ומיט די צייט וועט ער עס ממש פילן [אבל עם הזמן ירגיש זאת ממש].

• שאלה • אני בחור צעיר ויש לי אח אשר הולך מדחי אל דחי ברוחניות, מה אוכל לעשות כדי להשפיע עליו?

תשובה: בכל פעם כשאתה בבית עם אחיך, תלמד עם גישמאק [עם נועם וחיות].

• שאלה • בני הבחור נ"י יש לו חיות מכל מיני עבודות וחומרות הנראים בעיניו כעניינים טפלים ותמוהים, ורצונו שהוא יעסוק בתורה בכל זמן פנוי ויתפלל וכו', איך אפשר להנהיגו בזה בדרכי נועם?

תשובה: ח"ו לא להתערב, נישט שטערן [לא להפריע לו], אויב מען וועט שטעפענען פארלירט מען ביידע [כי אם חלילה יפגעו בו אזי יאבדו הכל], כיון שלמעשה יש לו חיות רק מזה, ואשרי לו.

וכאשר האב מרגיש שהבן תובע יותר ומוכן לקבל עליו יותר, אזי לדבר אל לבו שיוסיף בלימוד התורה ותפילה, אבל ח"ו לגרוע ממה שעשה וכ"ש שלא להתלוצץ וכדומה מעבודת בנו.

למעלה יראו לו תמונה איך התנהג

מתוך שיחת קודש לבחורי ישיבת נייפעסט - א' מקץ פ"ה

בעתיד, עם כל הברכות וכל הישועות.

יש כאן בחורים מבוגרים,
המצפים לשידוך זמן רב,
מה העצה שלא ליפול
לעצבות ויאוש?

למה להיות עצוב? מה רע? אם האדם חי זה דבר רע? אם אדם אוכל ושותה, זה דבר רע? אם אדם לומד ומתפלל זה דבר רע? מה ההוה אמינא להיות בעצבות? עצבות זה שגעון! זה חוסר הגיון בשכל הישר להיות עצוב.

מה העצה לעמוד
בנסיונות.

פשוט לא להיות שוטה וכסיל. **שיתאר לעצמו שכאשר יעלה למעלה יראו לו תמונה איך הוא התנהג, או לאותה בושה או לאותה כלימה!** צריך להתבייש לחטוא, פשוט להתבייש!

ב"ה יש לנו תורה, יש לנו אוכל ושתיה, יש לנו כל טוב, **"מען דארף זיין א באק גייען נאך זינדיגן הוייכט, וואס פעלט דאס אויס"** (צריכים להיות טיפש וכסיל בכדי לחטוא, מה זה חסר לנו) זה ממש טפשות שאין כמוהו בעולם.

אנו רוצים ברכה טובה
שלא נפול ח"ו לטפשות
הזו.

אמן כן יהי רצון. אמן כן יהי רצון.

הש"ת יברך אתכם, שמחו בה' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב, תהיו שמחים ומאשרים עם מה שיש לכם, ועם מה שכבר היה לכם, ועם כל הטוב שעוד יהיה לכם בעזרת ה'.

הש"ת ברא עולם נעים עולם טוב, ואף לימד אותנו איך לחיות בעוה"ז, שזהו עיקר החיים הנעימים בעולם כשזוכים לחיות כרצונו ית', "אז נישט איז מען א באק אדער א חיה" (מי שאינו חי כפי שהש"ת לימדנו, הרי הוא טיפש מטופש או חיה ח"ו), תחיה כמו שיהודי חי בעולם ולא כמו שהחיה מתנהגת בעולם, ועל זה לבד צריכים להודות לה' שהקב"ה ברחמנותו לימד אותנו לחיות כמו בני אדם כראוי שהאדם לא יחיה כחיית פרא או כמשוגע.

עלינו לשבח לאדון הכל על הרבה הרבה ישועות שכבר הושיענו ומושיענו ויושיענו בעתיד, ע"ז יהיה לנו בטחון חזק לעבוד את הש"ת בשמחה, ללמוד בשמחה ולהתפלל בשמחה, אשריכם מה טוב חלקיכם חזקו ואמצו.

עתה כאשר מתקרבים ימי החנוכה הוא זמן לעשות התחלה לעבוד את הש"ת בשמחה עם ברכות והודאות.

מלבד הברכות והודאות השייכים לחנוכה עצמה, יש לכל אחד הרבה ברכות והודאות להש"ת, שכל אחד יתבונן כמה ישועות עשה עמו הקב"ה מיום הוולדו, כמה סיעתא דשמיא היה לו בכל העניינים, אין לזה גבול.

אשר על כן צריך לברך כל ברכה בשמחה, 'שהכל נהיה בדברו', 'המוציא לחם מן הארץ', לברך כל ברכה בשמחה שהש"ת נתן לי זאת, ולאכול ולשתות ביראת שמים ובדרך ארץ, ואדרבה להשתמש בזה כדי להתקרב לה', כי הוא ית' נותן לנו את זה.

הקב"ה נתן לכל אחד מיום היוולדו הרבה מאד ישועות, וצריך להודות ולהלל על זה, וצריך להכניס נקודה של שמחה בתוך עבודת ה'.

וכן כשעוסקים בתה"ק צריך להיות בשמחה, יש לנו תורה יפה ונעימה כזאת, וכן כשמתפללים, ישתדל לבקש כל דבר בשמחה.

הש"ת אכן יעזור שיהיה לנו בריאות חיים ופרנסה, ועל כל דבר נזכה להודות ולהלל, ונהיה בשמחה על כל דבר שהקב"ה נתן לנו, להיות יותר ויותר בשמחה, ויותר קרוב להש"ת. עבדו את ה' בשמחה הוא כלל גדול ביהדות.

וממילא יהיה זה לימוד לא רק לעצמו אלא גם לחברים, בפרט כשזוכים להקים בית עם ילדים. **לספר בכל שבת ושבת את החסדים שעשה הקב"ה עם כלל ישראל, וכן לספר החסדים שעשה הקב"ה עם כל אחד מהילדים, ועוד כהנה וכהנה**, אין לזה גבול כמה שצריך להכניס בלב שצריכים להודות ולהלל.

ועל ידי התודה והודאה זוכים להיות קרוב לכזה רבנו של עולם גדול. אפילו כשמודה ומהלל על דבר גשמי, יחשוב ויתבונן, עם מי אני מדבר? למי אני מודה ומהלל? הרי זו שמחה נוראה שאנו זוכים להיות קרוב "צו אזא גרויסער גאט" (לבורא גדול שכזה).

אשריכם מה טוב חלקיכם, התחדשו נא בהתמדת הלימוד, ובתפילה בכוונה בשמחה, ה' יושיע את כולכם ויצאו ממכם דורות ישרים מבורכים, ותמיד תזכו להודות ולהלל להש"ת.

חזקו ואמצו עם כל הברכות הטובות, **הקב"ה עזר לכם, ועוזר לכם, ויעזור לכם**

ותחי רוח יעקב

מובא בספר נוצר חסד מהקאמארנער ז"ע, דמחמת הרדיפות שסבל הרה"ק מבראדישוב ז"ע, נפל מהארץ המוחין שלו, ובמשך שנה וחצי התפלל בלי שום מוחין מתוך הסיודור מלה במלה, עד שזכה שחזרו אליו המוחין שלו. וענין זה מצינו אצל יעקב אבינו ע"ה, אשר נסתלק ממנו השכינה למשך כ"ב שנים, בעת שהתאבל על בנו יוסף הצדיק, וא"א לנו להשיג גדול הייסורים של יעקב אבינו ממה שלא שרתה עליו השכינה במשך זמן רב כזה, ובפרט אחר שכבר זכה להשראת השכינה קודם לכן, אשר השראת השכינה הוא תכלית התענוגים ועצם האושר, וכאשר זה נמנע מאדם שהורגל בוזה, כמה גדול צערו וייסוריו, ועכ"ז לא נסוג יעקב אבינו אחור מעבודתו, ולא מצינו שנפל ממדרגתו לאיזה חטא ח"ו, אלא המשיך עבודתו בתמימות עצום כ"ב שנים בלי השראת השכינה. וזה לימוד עצום איך צריך האדם להתחזק ולהמשיך עבודתו, אפי' בלי שום הרגשת טעם ותענוג אלא בעקשנות ובקבלת עול.

(צפרא דשבתא מטו"מ שנת תשע"ג לפ"ק)

רשימו מימי החנוכה

מו"ר שליט"א עורר להמשיך קדושת ועבודת ימי החנוכה לימות השנה, ואמר: 'יוונים נקבצו עלי בימי חשמינים וטימאו כל השמנים', היוונים הכניסו חכמת יון בכלל ישראל, וע"ז טמאו כל השמנים - היינו המוחין הקדושים של כלל ישראל, אשר כידוע השמן מרמז על חכמה, והנס נעשה שמצאו פך שמן טהור אשר ניצל מידיהם, ונשאר שמן משחת קודש עם הדעת והאמונה הקדושה והטהורה. ובקהלת (י' א) איתא, **"זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח וגו"**, [פירוש, שאם יפלו זבובים וימותו בשמן רוקח של מלכים, יבאיש יביע וכו', יקלקל אותו השמן הטוב (פסיקתא וסרתא לקח טוב, שם)], ורצה לומר כשהזבוב היינו היצה"ר שנמשל לזבוב (ברכות א.א.), ורצה לומר שכאשר היצה"ר מכניס דעות כוזבות במוחו של ת"ח או רח"ל כל שמן חכמת תורתו נפגמת. ועל זה קבעו נס חנוכה להדליק המנורה שמונה ימים.

ע"כ צריכין מאוד להתרחק מן הרשעים אשר מטמאין את האדם בהבל פיהם, ולא רק בעת שמדברים דעות כוזבות או דברים אסורים ה"י, אלא אפילו כשמדברים מילי דעלמא, דיבוריהם מטמאין ומכניסין יצה"ר באדם, וכמבואר בדברי רביה"ק (ליקו"מ סי' מג): **"הדיבורים של הרשע שהוא בר דעת, מולידים ניאוף בהשומע"**. ובשיהר"ן (אות ק) איתא: **"ויש חכם שהוא חכם אפלו בחכמות התורה ואין לו אמונה בה; ואלו החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראתן, כי חכמה אמיתית דהיינו עם אמונה נקרא ראייה, כמ"ש: ולבי ראה חכמה וכו'.** ולעומ"ו החכמים שאין להם אמונה נקראים בעלי ראתן וכמו שפירש"י שיש להם שרץ במוחם (היינו שיש להם טומאה וכפירה במוחם). וצריכין להרחיק מאנשים אלו שהם בחינת בעלי ראתן אפלו משכונתם, כי הבל פיהם מויק לאדם כשר שיפול לתאות נאוף, ע"כ. ובספר המידות (ע' קל"י יא) איתא: **"כשמדבר עם רשע, על ידי הבל פיו נתגשם, אם כי בכלליות יש לדונם לכ"ז שסיבת שפלותם נובעת מהאופן שנתגדלו וכדו', אבל בודאי לא לומר על מעשיהם שהם טובים חס מלהזכיר, והבן הדברים לאשורן.** (צפרא דשבתא ויגש שנת תשע"ד לפ"ק)

דורשי יחודך

הנה אמרו חז"ל (יומא עד ע"ב) שהסומא אין לו שובע מחמת שאינו רואה מה שאוכל, כי עיקר השובע הוא מחמת האור שיראה בעיניו, ועל ידי שאינו רואה אין נתמלא נפשו ורצונו, וכמ"ש (קהלת ו, ט) 'טוב מראה עינים מהקלף נפש', שמראה עיניים משיבוע וממלא את הנפש. ועיי אמירת התורה של הצדיק הוא מאיר שירגישו ויראו האור של עבודת השי"ת, וכאשר עובדים את השי"ת ורואים את העבודה, אזי מרגישים קרבת אלקים, ואח"כ אע"פ שעוסקים בדברי תול מרגישים התרוממות, כי האור של התורה והמצוות מאיר על כל האדם ועל כל מעשיו, הוא רואה את האור של המצוה, האור של התורה, האור של התפילה.

אמנם כהיום הזה אשר הלב חתום ואין האור מאיר תמיד, צריכים לעבוד הרבה עם אמונה, כי היצחק מנסה בכל כוחו להחליש את האדם ולקחת ממנו את החיות של תורה ומצוות, אך עלינו לעמוד על המשמר ולעבוד עם אמונה! מיט אמונה! גלייבן! להאמין בעבודת ה' שלנו!

ורביה"ק אומר מפורש (ראה שבחי הר"ן אות כ"ו) שכל אחד צריך לעבוד את השי"ת כמו צדיק גמור! דהיינו שלא יסתכל על שום דבר המונע אותו מלעבוד את השי"ת, אלא ידע נאמנה את האמת לאמתו שכל 'אמן' יהא שמייה רבא, כל היסח הדעת ממחשבה רעה, כל עמידה בנסיון, כל שמירת עיניים, כל ברכת המזון, כל ברכת הנהנין, כל דבר קטן חשוב עד למאוד! כי הרי אני בן ישראל ואהבת השי"ת אלי הוא בלי גבול! איך בין א איד! דער אייבישטער האט מיר ליב! עס איז גיוואלדיג חשוב, ורביה"ק מצווה אותנו לראות זאת ממש! שנראה זאת בפועל, וזהו אור נפלא מאוד! א גיוואלדיגער אור!

בא חבקוק והעמידן על אחת - אמונה!

ולכן כהיום צריכים לפעול כל זאת עיי אמונה! וכמאמר חז"ל (מכות כד.) על דור עקבתא דמשיחא "בא חבקוק והעמידן על אחת: 'וצדיק באמונתו יחיה!' יחיה הכוונה לחיים נצחיים, 'יחיה' הכוונה להרגיש את השי"ת! להיות נכלל בחי החיים!

וידוע שרשי הק' נסתלק טרם שסיים את פירושו על מסכת מכות, והריב"א סיים לכתוב את פירושו, ומבאר שם שכל אחד שהעמיד התורה על הדברים שהעמידם - כגון: 'העמידן על י"א'; על שש; על שלש; הכל היה כפי המצב של אותו הדור, וכל שעה דורות של מטה היו מתמעטין, ונמצא כאשר העמידו את התורה על 'וצדיק באמונתו יחיה', זאת אומרת שאם יש לך אמונה יש לך הכל! "בא חבקוק והעמידן על אחת 'וצדיק באמונתו יחיה'!"

כל אחד מישראל נכלל ב'דורשי יחודך'

ובתפילת רבי נחוניא בן הקנה אומרים: "דורשי יחודך כבבת שמרם" 'דורשי יחודך' - על כל יהודי לבחון את עצמו איך הוא נראה, כי הרי כל אחד הפץ ומשתוקק שיאיר אצלו שהשי"ת הוא יחיד ומיוחד ואין בלתו, הוא הפץ ומשתוקק שיאיר אצלו שהשי"ת הוא בורא ומנהיג לכל הברואים ובכל העולם כולו! שאכן 'אין עוד מלבדו'!

ולכן כל אחד ואחד מישראל הוא בחינה של 'דורשי יחודך', אחד יותר ואחד פחות, אחד באתגליא ואחד באתכסאי, אך כולם הם 'דורשי יחודך'. ועל זה מבקש רבי נחוניא בן הקנה: 'דורשי יחודך כבבת שמרם' שמור נא על בני

עלינו לעמוד על המשמר ולעבוד עם אמונה! מיט אמונה! גלייבן! להאמין בעבודת ה' שלנו!

לשונות אלו של בטחון מקרבים להשי"ת ועל ידם האדם מקשר את עצמו להשי"ת, וזהו בטחון בעצם, ועל ידי זה ממשכים את הישועה

ישראל! כי הלא כל אחד ואחד הוא 'דורשי יחודך'!

לראות את אור העבודה בעיניים

רביה"ק אומר (ליק"מ סי' י"ג אות ה) שהצדיק עושה תיקונים שלמים בעת שהוא מגלה חידושי תורה, תיקונים מתיקוני המרכבה: 'תיקוני אריה', 'תיקוני שור', 'תיקוני נשר', 'תיקוני אדם', 'תיקוני אדם', 'תיקוני כסא', 'תיקוני יושב על הכסא', ועוד תיקונים נוראים ונשגבים.

וכאשר מדבר שם על 'תיקוני שור' הוא מבאר שהוא תיקון הראיה. ומבאר הענין, כי

דיבורי אמונה זהו אמונה!

בענין האמונה לימדנו רביה"ק חידוש נפלא. כי הנה זאת ידוע לכל כי האמונה תלויה בפה, וכמאמר רביה"ק (ליק"מ ח"ב סי' מ"ד): "האמונה תולה בפה של אדם בבחינת 'אודיע אמונתך פפי' (תהלים פט, ב)", שעל ידי דיבורי אמונה מתחיל האמונה להאיר לאדם.

אמנם רביה"ק מחדש ומדייק שלא רק שעיי דיבורי אמונה מגיעים אליה, אלא עצם הדיבור של אמונה הוא אמונה! וכאשר הלב אטום וחתום ולא מרגיש מידי, ועם כל זאת אתה מוציא מפיק דיבורי אמונה זה עצמה היא אמונה! אט דאס איז אמונה!

ונמצא מבואר מדברי רביה"ק ב' דברים וכלשונו: "היינו על ידי שמדברין האמונה בפה זהו בעצמו אמונה!" ועוד זאת מוסיף רביה"ק ואומר: "וגם עיי באים לאמונה", והענין הוא כי דיבורי אמונה פועל שהאמונה הקדושה תאיר על האדם, אך בנוסף לזה עלינו להאמין שעצם הדיבורי אמונה הן המה האמונה גופא!

ועל כן עלינו לדעת שאף בעת שאין מרגישים מאומה, וכאשר עובר כהיום הזה כל כך הרבה מעברים, כל כך הרבה מטמון הלב, ואף כשמדברים דיבורי אמונה מרגישים כאילו הוא רק מן השפה ולחוץ ואין בהם אמת, אך לא! רביה"ק עומד ומגלה לנו שעצם הדיבור של אמונה היא עצמה אמונה!

והיינו; כאשר אומרים תהלים - זהו אמונה! כאשר עונים 'אמן' יהא שמייה רבא - זהו אמונה! הן אלו דיבורי אמונה! דיבורי אמונה דאס איז אמונה! וגם עיי מגיעים ובאים לאמונה, אך זה בעצמו הוא גם כן אמונה!

החשמונאים אמרו פסוקי בטחון במלחמה

ונמצא לפי זה שכאשר האדם צריך להיושע עליו להחזיק במעוז הבטחון, וזהו בעצמו בטחון! והחשמונאים כאשר יצאו להילחם עם היוונים לא הלכו לא בחיל ולא בכוח, אלא הם אמרו פסוקי תהלים, פסוקי בטחון מספר תהלים (ראה יוסיפון פרק כ'), כי אכן לשונות אלו של בטחון מקרב את האדם להשי"ת ועל ידם האדם מקשר את עצמו להשי"ת, וזו היא בטחון בעצם, ועל ידי זה ממשכים את הישועה.

הפתרון לכל הקושיות

ב"ה ה' לסדר ראה וגו' את הברכה אשר תשמעון תש"ל פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א.

לְעִשׂוֹת עֲמֻנִי (תהלים קכו, ב) - שהגויים יכירו ויאמרו שהגדולה שעשה ה' עמנו, היינו עם העכו"ם, הגדיל ה' לעשות עם אלה - הגדולה הזאת היתה שייכת לישראל. כי כל אחד שחשב שיוסף מכבדו ומשלחו לשלום, חשב זאת לגדולה עבור עצמו, ובאמת זה להיפך, כי לא היה צריך אותו, ואילו השבטים שהם היו אחיו, דוקא עמהם סיבב ולא הראה להם כבוד ושלום, כי הם הלא אחיו ושייכים לו, ורק כשאמר 'אָנִי יוֹסֵף' (בראשית מה, ג) אז הבינו הכל, וירדו כל הקושיות מה שהיו עליו.

ושמעתי בשם ר' אברהם ב"ר נחמן בעל ביאור הליקוטים זצ"ל שאמר, כמו שאצל יוסף כשאמר 'אני יוסף' ירדו כל הקושיות, כן כשבמהרה ברחמיו ישמיענו לעיני כל חי לאמר אני ה' אלוהיכם - אז יתורץ הכל ויבינו את הכל...

יש שיחה מרבינו, שמשיה צדקינו יספר לכל אחד מישראל בכל יום מה שעבר עליו, כי עובר על האדם ענינים שונים שאינם מבינים כלל, ומשיח יסביר להאדם סוד הענין מה שעבר עליו (כך נראה לענ"ד פירוש השיחה).

בן אחותי רבי יעקב תפלינסקי (זצ"ל) עשה קידוש השם והרמת קרן אמונת צדיקים, שזכה להפקד בתוך שנה ממש מאו שהי הוא ואשתו בציון רביה"ק.

כשמישהו עובד אצל אחד לצורך פרנסה, צריך להתנהג בתמימות ובפשיטות, ובאמת עד כמה שהוא יכול, ולבקש מהש"ת שיליכו בדרך אמת, ויהיה הגון בעניני הממון, וזה נקרא משא ומתן באמונה.

דידך
יעקב מאיר

דע כי על השיעורים ההכרחיים הקבועים, אין בי כח, ואני אומר אותם במסירות נפש, אולם אמונתי חזקה שהכל לטובה גמורה ואין מעצור לה' מלהושיע בכל עת ורגע ממש, ולבסוף רואים שהכל הי' לטובה גמורה, ויש שיחה מרבינו הק' שאמר, שאי אבוי היה אם הי' להשם יתברך שְׁכָל כמו שלנו.

הנה אנו רואים את אחי יוסף הצדיק שלא הבינו כוונתו למה הוא עושה להם צרות במצרים, ושלחם לאביהם בלא אחיהם שמעון, ועוד סיבובים שסיבב עמהם, והיה מאד תמוה שלכל הקונים הוא נותן לכל אחד מבוקשו ובא בשלום והולך לשלום, ואילו עמהם הוא מתוכח וחוקר אותם על אביהם ועל אחיהם, והאנשים הרואים כל זאת חשבו עליהם שהם בטלנים, שאין להם מזל ולא הולך להם בשופי, אבל באמת כל זה היה מפני גדולתם, מפני שיש לו שייכות עמהם ורצה שוב להתקרב עמהם.

וזה מה שרבינו מביא בסימן נ"ו ובעוד מקומות, שדייקא בתוך ההסתרה שם נמצא השם יתברך, וצריך להמשיך שם דעת. והשבטים היו אז בהסתרה גדולה, כי הצטערו על צער אביהם יעקב וחפשו את יוסף בארץ מצרים, כי היו שם י"ב שערים וכל אחד נכנס בשער מיוחד, ולכן אמר להם מרגלים אתם (זה איתא בחז"ל. וגם מובא בחז"ל (תנחומא מקץ אות ח) שגם במקומות של זוהמא חפשוהו, שאמרו: יוסף אחינו יפה מאד הוא, וחשבו אולי תפשוהו לשם, והיו בצער גדול גם על העלילות שיוסף חשב עליהם, ובאמת עמדו ממש אצל יוסף).

ובזה מובן קצת מה שמביא רבינו הק' בלק"מ (סי' כא, אות יא) על הפסוק "אָז יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל ה' לְעִשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי הַגְּדִיל ה'".

נפשות חסידי | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

על עצמם שאם אכן יצליח הדבר בידם, יסעו להשתטח על קבר הרשב"י במירון - חרף הקושי שבדבר שהנסיעה באותם הימים התנהלה על חמורים במשך כשבוע ימים - ויעסקו שם בהודאה להש"ת על ישועתם.

ואמנם בחסדי הש"ת עלה הדבר בידם וניצלו מהגזירה. חכם שאול קיים מיד את נדרו ונסע למירון, שם שפך את שיחו ונתן הודאה להש"ת על הצלתו. ואילו חברו, כדרך שאין בעל הנס מכיר בנסו, התעלם ושכח מנדרו. וראה זה פלא כעבור תקופה קיבל הלה צו התגייסות בשנית. ללמדך שאלמלי הקב"ה עוזרו אין פעולתו שווה מאומה.

בימי נעורי התגוררנו בבתי מחסה. דר שם יהודי ת"ח מופלג, מחשובי אחינו הספרדים, בשם חכם שאול שרביני זלה"ה. פעם שמעתי אותו מספר לאחד סיפור שקרה עמו:

היה זה בימי שלטון התורכים בארץ. חכם שאול וחברו קבלו צו גיוס לצבא התורכים. הדבר נפל עליהם כרעם ביום בהיר, כי התגייסות לצבא היתה כרוכה בסכנות נוראות ברוחניות ובגשמיות גם יחד.

שני החברים נתועדו וזנו כיצד להיפטר מהגזירה עד שעזרם הש"ת ומצאו דרך שיתכן שעל ידה תצמח ישועתם. הם קבלו

והיה
כי
יקרא
לכם
פרעה...!

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

עיקר שאיפת
הסט"א
בהסתה
לדבר עבירה
- היא
חלישות
הדעת ויאוש!